

Kính thưa Thầy và các Thầy Cô!

Chúng con xin phép chia sẻ một số nội dung chính mà chúng con ghi chép trong bài Thầy Vọng Tây giảng từ 4h50' đến 5h55' sáng thứ Hai ngày 25/10/2021.

NỘI DUNG HỌC TẬP ĐỀ TÀI 684

“CÁI GÌ GỌI LÀ PHƯỚC?”

Cái gì mới chân thật là phước báu? Người thế gian có ý niệm sai lầm cho rằng có nhà cao cửa rộng là có phước báu. Những thứ thỏa mãn năm dục sáu trần chỉ làm cho chúng ta thêm bận tâm. Hòa Thượng nói: **“*Tâm thanh tịnh, cuộc sống an vui, tự tại, không có phiền não mới là an vui chân thật*”**. Nhiều tiền quá, sống trong được mất, lo buồn thì không phải là phước.

Tôi có quen một người, gia đình của họ là công ty bán lẻ, cung cấp dịch vụ vận chuyển hàng hóa. Họ có 20 chiếc xe vận tải. Cả ngày họ phải nghe điện thoại liên tục để nhận đặt hàng, giao hàng. Đến tối, khi họ về đến nhà, họ kéo lê bao tải tiền lên lầu để đếm, rồi cất từng cục tiền vào tủ. Suốt cả ngày họ căng thẳng, có khi nghe thấy tiếng điện thoại là có cảm giác sợ. Họ nói rằng suốt ngày làm việc như thế không có lúc nào vui. Chúng ta thấy đó, có nhiều tiền và giàu có như vậy nhưng cuộc sống có vui đâu, đó không phải là phước! Nhưng thế gian lại lầm tưởng rằng người có tiền tài, có danh vọng, có địa vị là người có phước. Không phải vậy! Phước chân thật là tâm thanh tịnh, cuộc sống tự tại, an vui.

Chúng ta cứ mãi lo tranh đấu với cuộc đời. Ông Bà ta đã dạy: *“Thuyền to gió lớn, thuyền nhỏ dễ dàng vượt qua”*. Ngày ngày chúng ta sống thanh thoi, người ta thì sáng mở mắt ra nhìn vào bảng điện tử mà đau lòng vì cổ phiếu lên xuống thất thường, lúc thì buồn vì lỗ nhiều, lúc thì vui vì lãi hàng trăm tỷ. Đó là phước hay họa?

Tôi nhớ đến câu chuyện *“Thằng Bờm”*:

Thằng Bờm có cái quạt mo

Phú ông xin đổi ba bò, chín trâu

Bờm rằng: Bờm chẳng lấy trâu

Phú ông xin đổi một xâu cá mè

Bờm rằng: “Bờm chẳng lấy mè”

Phú ông xin đổi một bè gỗ lim

Bờm rằng: “Bờm chẳng lấy lim”

Phú ông xin đổi con chim đôi môi

Bờm rằng: “Bờm chẳng lấy môi”

Phú ông xin đổi năm xôi, Bờm cười.

Khi Phú Ông nói đổi nắm xôi thì Bờm cười và đồng ý, vì lấy vì những thứ kia mệt lắm, mà chắc gì ông ấy đã thực hiện như lời hứa. Còn gói xôi vừa tương xứng với vật đổi, lại ăn no được. Đó mới là phước!

Hôm qua tôi nghe giảng có đoạn Hòa Thượng nói, khi Ngài giảng pháp không có đạo tràng. Một hôm, khi Ngài vừa đi giảng ở nước ngoài về, lúc đang ở sân bay, ông chủ một doanh nghiệp có một tòa nhà rất to đã thành tâm thành ý tặng Hòa Thượng sở hữu tòa nhà đó. Lúc đó thấy ông ấy thành ý nên Ngài nhận. Nhưng hai ngày sau, Hòa Thượng mời ông ấy đến và nói: “*Ông muốn giúp tôi hay ông muốn hại tôi?*”. Ông ấy rất ngạc nhiên. Hòa Thượng hỏi: “*Tòa nhà này vận hành mỗi tháng bao nhiêu tiền?*”. Ông ấy trả lời là 60 ngàn. Hòa Thượng nói: “*Tôi làm sao có thể đi quyên góp một tháng 60 ngàn để vận hành tòa nhà này được, như thế sẽ rất phiền não! Nếu ông thành tâm thì một tháng mang tới 60.000 ngàn. Tôi sẽ thành lập Ban Quản lý để vận hành, tôi không tham gia Ban Quản lý mà chỉ giảng Kinh*”. Ông chủ đó đồng ý và mỗi tháng mang tới 60 ngàn. Sau ba năm thì đạo tràng có thể tự vận hành, không cần nhận tiền hàng tháng của ông ấy nữa. Hòa Thượng nói: “***Từ lúc đó, tôi đã quyết tâm tam bất quản, không quản tiền, không quản việc, không quản người***”. Hòa Thượng đã làm ra nhiều việc để cảnh tỉnh chúng ta.

Hòa Thượng nói “*hại*” ở đây không phải là hại về thân xác mà hại về “*pháp thân huệ mạng*”. Khi con người có tiền của, đắm chìm trong của cải vật chất thì mất đi đạo tâm, pháp thân huệ mạng bị hại. Đây là một sự khải thị sâu sắc. Chỉ người học Phật nhiều năm mới có thể nhận ra, người bình thường khó chấp nhận. Người thế gian mong cầu danh vọng lợi dưỡng, chúng ta thì không quan tâm đến điều đó, nếu có thì để cho người khác quản lý, mình không bận tâm.

Lúc Ngài ở Úc Châu, đồng tu đến nghe pháp rất đông mà không có chỗ lưu trú. Một người đồng tu ở đối diện với Học Hội đã đến nói với hòa Thượng: “*Con muốn tặng Ngài 3 tòa biệt thự này*”. Hòa Thượng nói: “*Ông làm như vậy thì hại chết tôi vì tôi có quá nhiều bất động sản. Ông hãy cho tôi thuê tòa nhà này, mỗi năm 1 đô la, có hợp đồng thuê nhà rõ ràng, trong đó có điều kiện Bên B phải tu hành đúng pháp, đúng giới luật, đời sống sinh hoạt đúng pháp luật. Nếu Bên B không thực hiện đúng như vậy thì bên A có quyền lấy lại tòa nhà*”. Chúng ta thấy thế gian này được mấy người như Ngài? Đó mới là phước báu chân thật!

Phước không phải là nhiều tiền tài, nhiều danh vọng, địa vị cao. Phước chân thật là tâm thanh tịnh. Có tâm thanh tịnh thì có định. Có định thì có trí tuệ, khi đã có trí tuệ thì làm mọi việc sẽ đúng đạo, đúng với tự tánh, không tạo nghiệp. Từ lâu, nhiều đồng tu hiểu sai, cứ cho rằng phải có nhà cửa, có tiền tài để bảo đảm đời sống của mình. Chúng ta quên rằng cuộc sống chúng ta như thế nào đều do phước báu định đặt. “***Nhất ẩm nhất trác, mạc phi tiền định***”. Một ngụm nước, một bữa ăn đều do tiền định. Tiền định là phước báu đời trước định đặt cho chúng ta. Vì vậy chúng ta không phải lo, cứ ngày ngày làm việc phước lành.

Nhiều người có tiền nhưng không được hưởng. Ngày xưa tôi đi hộ niệm cho một người giàu nhất nhì khu vực đó. Ông nằm trên giường khoảng 8 đến 10 năm, hàng ngày có y tá giỏi để chăm sóc. Đúng giờ, y tá cho ông ăn, bơm thuốc, truyền nước, lau mình, thay đồ suốt nhiều năm như vậy, rất tốn kém. Cho nên **phước chính là**

khỏe mạnh, tự tại, an vui. Phước là chúng ta xả báo thân này một cách tự tại, nhẹ nhàng. Đó mới gọi là phước.

Hòa Thượng nói: *“Công phu tu hành phải từ nơi ý niệm của bạn mà xem. Bạn ở trong tất cả các cảnh duyên có còn tâm được mất hay không? Có còn tâm lấy bỏ hay không? Thích thì chọn, không thích thì tìm cách bỏ đi. Nếu bạn vẫn còn có tâm lấy bỏ như vậy thì bạn nhất định là một phàm phu. Nếu bạn đối với tất cả thế gian và xuất thế gian, bạn đều không có tâm lấy bỏ thì bạn niệm Phật, bạn lay Phật, bạn tụng Kinh, bạn quán tưởng mới có thành tựu”*. Thành tựu có nhiều cấp bậc, từ lớp một đến đại học.

Hòa thượng nói: *“Khi Lục Tổ gặp mặt Ngũ Tổ, Ngài Lục Tổ Huệ Năng đã nói: “Trong tâm đệ tử thường sanh trí tuệ”. Công phu có lực phải như Ngài Lục Tổ Huệ Năng. Công phu có lực chính là trong tâm thường sanh trí tuệ. Khi có trí tuệ rồi thì mọi thứ tường tận, sáng tỏ. Người có trí tuệ thì sẽ hạn chế đến mức thấp nhất sự sai lầm của bản thân. Vì người có trí tuệ thấu hiểu lời Phật dạy. Họ không dính vào tự tư tự lợi, không dính vào danh vọng lợi dưỡng, không dính vào tham sân si mạn thì không có sai lầm”*.

Hòa Thượng nói: *“Tu hành có lực chính là giống Ngài Lục Tổ Huệ Năng đã nói: Trong tâm thường sinh trí tuệ. Công phu tu hành chân thật chính ở chỗ rèn luyện tâm thanh tịnh”*. Tâm phải thanh tịnh! Tâm chúng ta vọng tưởng, chấp trước, phiền não thì không thể thanh tịnh.

Phật dạy chúng ta: *“Nhìn được thấu, buông được xuống”*. Muốn nhìn được thấu thì phải có trí tuệ. Trí tuệ càng cao thì nhìn được sâu hơn, sự buông xuống của chúng ta càng triệt để hơn, càng rốt ráo hơn.

Hòa Thượng nói: *“Pháp môn tu hành niệm Phật của chúng ta là rèn luyện tâm thanh tịnh. Chúng ta buông bỏ tất cả các niệm để trở về một niệm. Ta phải tập, buộc tâm mình lại, từ muôn vạn niệm trở về với một niệm A Di Đà Phật”*. Ban đầu không dễ vì chúng ta đã quen với vạn niệm, nhưng dần dần sẽ quen. Khó nhưng mà vẫn làm được! Chúng ta làm được!

Pháp môn niệm Phật là cách rèn luyện tâm thanh tịnh của mình một cách tốt nhất. Công phu này dễ làm. Công phu này được gọi là *“Chấp trì danh hiệu”*. *“Chấp trì”* là gìn giữ. *“Danh hiệu”* là *“A Di Đà Phật”*. Chúng ta niệm câu A Di Đà Phật này để niệm ra giác tánh của chính mình, mỗi câu đều đổi lại giác tánh của chúng ta. Chúng ta ngày ngày để cho tâm mình rong ruổi vô tận. Chúng ta buông bỏ 16 tập khí thì chúng ta giác mà không mê, đây gọi là *“chấp trì danh hiệu”*. **Tâm chúng ta phải niệm Phật chứ không phải miệng niệm Phật nhưng tâm chạy rong**. Chữ *“niệm”* trong tiếng Hán có bộ *“kim”* và bộ *“tâm”*. Ở trên là bộ *“kim”*, ở dưới là chữ *“tâm”*. Ngay hiện tại tâm phải có Phật mới là niệm Phật, chứ không phải niệm Phật như cái máy niệm Phật.

Hòa Thượng nói: *“Phật thường dạy chúng ta tu phước tu huệ, cầu phước cầu huệ. Chỉ cần công phu trì danh của chúng ta có lực thì phước huệ đều viên mãn. Thế gian này cho rằng cầu phước cầu huệ là cầu danh vọng lợi dưỡng, địa vị, tiền của. Nếu chúng ta hiểu như vậy thì đã hiểu sai ý của Phật. Chúng ta phải hiểu rõ: Phước là định, phước là tâm thanh tịnh. Khi có tâm thanh tịnh thì có nhiều an vui, tự tại”*.

Cụ Hứa Triết được coi là Quốc bảo của Singapore. Cụ từng nói: *“Tôi lo cho mọi người. Tôi không cần lo cho tôi. Ông Trời sẽ lo cho tôi”*. Cụ có đời sống an vui, tự tại, không lo được lo mất. Cụ 50 năm làm y tá, là ma sơ, chăm sóc người già, có rất nhiều người được chăm sóc còn ít tuổi hơn Cụ. Cụ sống đến năm 111 tuổi thì mới ra đi. Sau khi đọc sách, Cụ phát tâm theo Phật. Khi Cụ 101 tuổi, Cụ đến quy y với Hòa Thượng. Cụ hỏi Ngài: *“Thưa Hòa Thượng, con có đủ tư cách để làm học trò của Phật không?”*. Câu hỏi này phản tỉnh chúng ta, nghe câu này mà chấn động thì mới có phản tỉnh. Cả đời của Cụ cũng là tam bất quản, không quản tiền, không quản việc, không quản người, cả đời chỉ hi sinh phụng hiến. Hòa Thượng trả lời: *“Bà không chỉ có đầy đủ tư cách mà bà còn xứng đáng! Ngũ Giới bà làm đến điểm 10. Giác Chánh Tịnh bà cũng làm đến điểm 10. Thập Thiện bà cũng làm đến điểm 10. Bà hoàn toàn xứng đáng là một học trò của Phật”*.

GIÁC: Giác mà không mê.

CHÁNH: Chánh mà không tà.

TỊNH: Tịnh mà không nhiễm.

THẬP THIỆN:

- ✓ **THÂN:** Không sát, đạo, dâm
- ✓ **KHẨU:** Không nói dối, không nói lưỡi hai chiều, không nói lời thêu dệt, không nói lời hung ác
- ✓ **Ý:** Không tham, sân, si

NGŨ GIỚI: Không sát sinh, không trộm cắp, không tà dâm, không nói dối, không uống rượu.

Đây là một sự khai thị vô cùng to lớn đối với chúng ta. Điều đặc biệt nữa là Cụ để lại di chúc rất trí tuệ: *“Khi tôi chết đi, mọi người hãy im lặng, không cho báo chí biết để họ không phải tốn giấy mực, không phải lo phúng viếng tốn kém”*. Người nhà của cụ đã y lời làm theo. Khi cụ mất, người nhà lặng lẽ nhập liệm, âm thầm đưa tiễn cụ. Sau khi cụ mất một tháng thì báo chí mới biết. Tôi cũng mong muốn được như Cụ, lúc ra đi âm thầm.

Trước đây, một Phật tử ở Đà Lạt có người nhà vừa mới mất. Tôi đã dặn họ: *“Im lặng không thông báo cho họ hàng biết. Cả nhà niệm Phật xong 10 tiếng mới được báo cho mọi người biết”*. Người con đó nói: *“Sau khi niệm Phật họ niệm xong, con mới đi báo cho mọi người biết. Lúc đó con cảm thấy tiếng niệm Phật vang khắp nơi, hàng cây cũng niệm Phật”*. Bình thường gia đình họ chống đối, nhưng lúc đó cả nhà đã giao phó cho hai vợ chồng toàn quyền lo việc mai táng. Đó mới là phước chân thật!

Tiền của, địa vị là phước trong mạng đã có. Chúng ta có năng lực giúp ích cho quốc gia, đó là việc tốt. Phật dạy chúng ta xa lìa danh vọng lợi dưỡng là xa lìa trong nội tâm, trong nội tâm không dính mắc. Như vậy mới đúng.

Hòa Thượng nói: *“Thế gian nhiều người có tiền, có địa vị cao nhưng họ không vui, họ rất khổ”*. Như vậy có được xem có có phước không? An vui, tự tại mới là phước. Lìa khổ được vui mới là phước chân thật, tâm

thanh tịnh là phước, an vui là phước. Người có địa vị giàu sang không an vui vì luôn sợ được sợ mất, sợ thành sợ bại". Người thế gian có câu: **"Giàu mà khổ làm sao bằng nghèo mà tự tại, an vui"**

Có hai ông bà cụ ngoài 70 tuổi, làm nghề nhặt ve chai, tá túc ở chân cầu. Nụ cười của hai ông bà vô cùng an vui tự tại. Nhiều người có tiền nhưng cũng không thể có nụ cười an vui tự tại giống như hai ông bà. Chúng ta phải hiểu rõ đạo lý này: **Nếu muốn đạt được an vui, chân thật, nếu muốn cuộc sống có giá trị thì tâm phải thanh tịnh. Tâm không thanh tịnh thì không thể đạt được tự tại, an vui. Chỉ có tâm thanh tịnh mới nhận ra được giá trị chân thật của kiếp sống.**

Phật dạy chúng ta: **"Thân người khó được, thân người đáng quý"**. Bạn có tâm thanh tịnh thì mới hiểu được ý nghĩa của câu nói này. Bài học hôm nay, Hòa Thượng nói cho chúng ta biết: **Phước chân thật không phải là nhà cao cửa rộng. Đó là sự ngộ nhận của nhiều người. Phước chân thật là tâm thanh tịnh.**

Nhiều người đi bệnh viện, uống nhiều loại thuốc đắt tiền để chăm sóc sức khỏe. **Người có bệnh do 3 nguyên nhân: Thân sinh lý, tâm sinh lý và oan nghiệp chúng ta đã tạo nhiều đời.** Chúng ta phải điều tâm, điều thân, hóa giải nghiệp chướng với oan gia trái chủ.

Hôm nào tôi cảm thấy không vui, không khỏe thì tôi bố thí. Tôi cúng dường Cha Mẹ, cúng dường Thầy Tổ, tặng quà mọi người. Hôm qua tôi cúng dường 1 tấn gạo cho nhà Chùa. Trong tâm tôi bỗng nhiên nhớ đến người Thầy của mình. Thật ra, người ta có nhiều tiền nhưng khi có bệnh khổ thì không biết phải làm gì. **Chúng ta bố thí để tái tạo phước báu. Đây là một biện pháp rất hay mà chúng ta nên làm.**

Nam Mô A Di Đà Phật

Chúng con xin tùy hỷ công đức của Thầy và tất cả các Thầy Cô!

Nội dung chúng con ghi chép lời giảng của Thầy còn lộn xộn, còn nhiều sai lầm và thiếu sót. Kính mong Thầy và các Thầy Cô lượng thứ, chỉ bảo và đóng góp ý kiến để tài liệu học tập mang lại lợi ích cho mọi người!

Chúng con chân thành cảm ơn!